

ת"פ 26357/08/14 - מדינת ישראל נגד תמיר יהודה חמו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 26357-08-14 מדינת ישראל נ' חמו

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

תמיר יהודה חמו

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שרית כץ

ב"כ הנאשם עו"ד טליה גרידיש

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה סתם ואיומים.

ביום 10/11/10 הגיע הנאשם למחסנים בקיבוץ גבעת ברנר וביקש מהמתלונן שהיה שומר במקום כי יפתח את השער ואף איים עליו כי אם לא יעשה כן יכה אותו. המתלונן פתח את השער והנאשם נטל את אופניו מן המקום ויצא. לאחר כמחצית השעה חזר וביקש להיכנס וכאשר התכופף המתלונן על מנת לפתוח את השער, דחף הנאשם את השער בחוזקה והשער פגע בראשו של המתלונן. הנאשם אחז בחולצתו של המתלונן, חנק אותו בצווארו והפילו ארצה.

התביעה הדגישה את הערכים המוגנים שנפגעו במעשיו של הנאשם והם הגנה על שלמות גופו של אדם והגנה עליו מפני הפניית מלל מאיים.

לטעמה של התביעה מידת הפגיעה בערכים אלה היא משמעותית, משהנאשם היכה את המתלונן ואיים עליו ללא כל סיבה ממשית.

התביעה הציגה מפסיקתו של ביהמ"ש העליון בדבר החובה להתייחס למעשים אלה בחומרה ולהוקיעם . כן הציגה התביעה את רמת הענישה הנוהגת באשר לעבירות אלימות והחובה לעוקרן משורש ולמגר תופעה פסולה זו.

מתחם העונש ההולם לטעמה של התביעה נע ממאסר מותנה ושל"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי. לאחר ששקלה התביעה את עברו הנקי של הנאשם ואת האמור בתסקיר שירות המבחן, עתרה להותיר את הרשעתו על כנה, מאחר שסברה כי אינו עומד במבחנים של הלכת כתב שיש בהם כדי להביא לביטולה של ההרשעה ולהטיל עליו מאסר מותנה, של"צ ופיצוי.

ב"כ הנאשם עתרה לאמץ את המלצות שירות המבחן, בהדגישה את חלוף הזמן הרב שעבר מאז ביצוע העבירות. היא הדגישה כי מדובר בהסתבכות יחידה בחייו של הנאשם המתפקד כל העת באורח נורמטיבי וכן ציינה כי מדובר בעבירות המצויות ברף הנמוך של המעשים .

לטעמה של ב"כ הנאשם ייגרם נזק לנאשם בשל הרשעתו הן בשל גילו הצעיר והן בשל שהוא עובד אמנם כנגר, אך החברה בה הוא מועסק עובדת עם גורמים שונים. היא סבורה כי גם אם אין נזק עתידי מוגדר, הרי שבשל גילו הצעיר של הנאשם יש להימנע מהרשעה.

ב"כ הנאשם ציינה כי עצם ההרשעה תביא לפיטוריו של הנאשם וכי תביא מסמך בענין זה ממעסיקו של הנאשם.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם, נשוי ואב לשני ילדים קטנים, מתגורר עם משפחתו ועובד מזה כארבע שנים כעצמאי בתחום הנגרות.

לדבריו משנת 2011 עובד כעצמאי בתחום הנגרות והביע סיפוק מתחום עבודתו.

באשר לאירוע דנן ציין הנאשם כי חש תחושת כעס כלפי המתלונן שעבד כשומר מחליף במחסן אותו ניהל. באותו יום, ביקש הנאשם להיכנס את המחסן על מנת לקחת את אופניו. לאור העובדה כי המתלונן סרב לפתוח את השער ולהכניסו בשני מקרים שונים , הגיב באלימות כלפי המתלונן. הוא ציין כי לא היה בכוונתו לנהוג באלימות, אלא לדרוש מהמתלונן כי יפתח את השער. הנאשם נטל אחריות על כך שהגיב באופן אלים ותוקפני.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצליח להתבונן באופן ביקורתי על התנהגותו ולוקח אחריות על המעשים וכי הוא אינו מאופיין בקווים אלימים.

המתלונן ציין כי לפני כשלוש שנים התקשר אליו הנאשם וניסה להניא אותו מלמסור תלונו במשטרה, אך בשלוש השנים האחרונות אין לו כל קשר עימו. הוא ציין כי טרם העבירה, נהג הנאשם להקניט אותו בנסיבות שונות. כיום אינו חושש מפניו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה רצון לתפקד באורח נורמטיבי וכי אותו רגע, להערכת שירות המבחן, פעל באופן אימפולסיבי מבלי שחשב על משמעות מעשיו והשלכותיהם.

שירות המבחן ציין כי מדובר בנאשם בעל תפקוד תקין בדרך כלל, הממוקד בתעסוקתו ובמשפחתו וכי אינו נמצא בקשר עם המתלונן. לדבריו, הרשעה תפגע בתכניות העתידיות וכן תפגע בדימויו העצמי ועל כן המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו צו של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך לאחרונה נקבע גם בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

בענייננו לאחר הטיעונים לעונש ולאחר שלמעשה כעולה מתסקיר שירות המבחן עלה כי שירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה מבלי שהובאה ראיה כלשהי על פגיעה קונקרטית בעתידו של הנאשם, הועבר על ידי ב"כ הנאשם מכתב מאת מעסיקו של הנאשם - מנכ"ל חב' דלקוב ובו נאמר, בין היתר, לאחר שמנה את שבחיו של הנאשם: "יש לציין באם יהיה לחמו תמיר רישום פלילי/הרשעה תופסק עבודתו בחברת דלקוב שכן העובדים בחברתנו נדרשים להיות עם רישום נקי מכיוון שהעבודות שנעשות במפעלנו דורשות שקיפות ועבר נקי".

מאחר שדברים אלה לא היו בהירים ואף לא ברורים ואף לא ניתן היה להבין הכיצד למעשה, נבדק בחברה פרטית רישום או העדר רישום של מי מהעובדים, נתבקש זימונו של המנכ"ל על ידי ביהמ"ש, על מנת שיבהיר דבריו.

מר חלופה יעקב, החתום על המסמך האמור, מסר בביהמ"ש כי החברה מקבלת עבודה כקבלן משנה מחברות גדולות ואף מחברות שנותנות שירות למשרד הביטחון ואף ארע מקרה שנעלם דבר מה והיה עליו להסביר כי העובד שלו לא נטל דבר. לדבריו, לו שיקר בענין זה או היה שולח עובד בעל עבר פלילי, לא היה מקבל עבודות מגוף זה. הוא הציג את "כפר המכביה" או את "בית בכפר" שהגם שאינם גורמים ממשלתיים כגופים הדורשים עובדים ללא עבר פלילי.

לשאלות ביהמ"ש הכיצד בודקים גופים אלה נושא זה, שכן אין הם רשאים לקבל מרשם פלילי ואפילו לדרוש אותו, לא היתה למר חלופה תשובה.

לא מצאתי כי תגרם פגיעה קונקרטית ועכשווית לנאשם כתוצאה מהרשעה. לא הוכחה פגיעה כזו.

אין בדבריו של מר חלופה יעקב כדי להוכיח פגיעה כזו. גם דבריו בביהמ"ש היו כלליים ביותר, ערטילאיים ולא הציגו ולו ראשית ראיה באשר לעבודה כלשהי שתפגע באופן ממשי כתוצאה מהרשעתו של הנאשם. על כן, אין הנאשם עונה על המבחן השני הנזכר בהלכת כתב.

בהיות שני המבחנים מצטברים זה לזה, די היה בקביעה זו, אולם למעלה מן הנדרש אציין כי גם על המבחן הראשון אין הנאשם עונה.

ועוד יצוין לענין זה באשר להמלצות שירות המבחן.

שירות המבחן אמון על שיקוליו של הנאשם ועל אלו בלבד ואילו ביהמ"ש אמון על מכלול השיקולים לרבות האינטרסים הציבוריים ויתר על כן ובעניינינו, אין המלצותיו של שירות המבחן עולות בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה בדבר הימנעות מהרשעה.

על כן תיוותר הרשעתו של הנאשם על כנה.

מעשיו של הנאשם חמורים : יש בהם הן איומים והן נקיטת אלימות ועל כן יש בהם משום פגיעה בגופו של אדם, הזכות שלו להגנה מפני מלל מאיים וכן להגנה על בטחונו האישי ושלווה נפשו.

מתחם הענישה שהציגה התביעה - ראוי.

הנאשם ביקש להטיל אימתו וחיתיתו על השומר ועל כן איים עליו כי באם לא יפתח את השער, יפגע בו. גם כאשר חזר הנאשם למקום והמתלונן התכופך כדי לפתוח בעבורו את השער, דחף הנאשם את השער בחוזקה, כך שפגע בראשו של המתלונן. ואולם הנאשם לא אמר די בכך, אחז בחולצתו של המתלונן, חנק אותו בצווארו והפילו ארצה וזוהי אלימות בוטה ובריונות לשמה.

שומה על בתי המשפט לתרום תרומתם בענישה הולמת על מנת לעקור משורש תופעה פסולה זו של אלימות ובריונות, המלווה אף באיומים. למרבה הצער, פשתה תופעה זו במחוזותינו ורעה חולה זו פגיעתה קשה בפרט ובחברה כולה.

שקלתי לזכותו של הנאשם את הודאתו באשמה, את העדר העבר הפלילי ואת האמור בתסקיר שירות המבחן.

אני גוזרת על הנאשם שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה

אלימות או איומים.

צו של"צ בהיקף של 100 שעות כהמלצת שירות המבחן בתסקיר.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי למתלונן בסכום של 1000 ₪. הפיצוי יופקד לטובת המתלונן, עד התביעה מס' 1 בכתב האישום בארבעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון בהם ביום 1/7/16 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועד, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ו, 23 מאי 2016, במעמד הצדדים.